

EWANGELIA Łk 5, 1-11

Pewnego razu – gdy tłum cisnął się do Jezusa, aby słuchać słowa Bożego, a On stał nad jeziorem Genezaret – zobaczył dwie łodzie stojące przy brzegu; rybacy zaś wyszli z nich i płukali sieci. Wszedłszy do jednej łodzi, która należała do Szymona, poprosił go, żeby nieco odbił od brzegu. Potem usiadł i z łodzi nauczał tłumy. Gdy przestał mówić, rzekł do Szymona: «Wy płyn na głębię i zarzućcie sieci na połów!» A Szymon odpowiedział: «Mistrzu, całą noc pracowaliśmy i nic nie ułowiliśmy. Lecz na Twoje słowo zarzucę sieci».

Skoro to uczynili, zagarnęli tak wielkie mnóstwo ryb, że sieci ich zaczynały się rwać. Skinęli więc na współtowarzyszy w drugiej łodzi, żeby im przyszli z pomocą. Ci podpłynęli; i napełnili obie łodzie, tak że się prawie zanurzały. Widząc to, Szymon Piotr przypadł Jezusowi do kolan i rzekł: «Wyjdź ode mnie, Panie, bo jestem człowiekiem grzesznym». I jego bowiem, i wszystkich jego towarzyszy w zdumienie wprowadził połów ryb, jakiego dokonali; jak również Jakuba i Jana, synów Zebedeusza, którzy byli współnikami Szymona. A Jezus rzekł do Szymona: «Nie bój się, odtąd ludzi będziesz łowił». I wciągnąwszy łodzie na ląd, zostawili wszystko i poszli za Nim.

Komentarz Dobrej Nowiny

Piotr doświadcza miłosierdzia Pana, który wyławia go z grzechu, i otrzymuje misję polegającą na „łowieniu ludzi”. Cała ludzkość zanurzona jest w otchłani zatracenia i stoi u boku śmierci, oddzielona od Boga. Piotr wraz z tymi, którzy tworzą wspólnotę, będzie łowił z tej otchłani ludzi, aby ich uratować. „Łowienie” oznacza dokładnie w tekście greckim: ‘schwytać żywych’; tego czasownika używa się w Biblii Greckiej na oznaczenie tych, którzy w czasie bitwy mają być wybawieni od śmierci i pozostawieni przy życiu. Właśnie tego dzieła dokonuje Jezus i nadal będzie go dokonywał wobec wszystkich, także pozostałych uczniów w łodzi. Wybawienie z otchłani będzie tym „połowem” wszystkich ludzi, w którym uczestniczyć będą Jego uczniowie. Będą oni Jego świadkami aż po krańce ziemi, kontynuując powierzona Mu przez Ojca misję szukania i zbawiania tego, co zginęło. Łódź, którą uczniowie wypływają razem z Jezusem na głębię, uobecnia już teraz królestwo zbawionych, które w pełni objawi się przy powtórным przyjsciu Jezusa. Ona jest sakramentem, czyli skutecznym znakiem zbawienia dla świata. W obrazie łodzi wyraża się samoświadomość Kościoła po śmierci Jezusa. Kościół czuje się posłany, aby przywołać wszystkich ludzi do posłuszeństwa wobec Słowa, które zbawia, dając świadectwo tego posłuszeństwa, które go wybawiło.

ŚWIĘTO OFIAROWANIA PAŃSKIEGO

Jednym z najstarszych świąt w Kościele katolickim jest, obchodzone 2 lutego, święto Ofiarowania Pańskiego, w tradycji polskiej zwane świętem Matki Boskiej Gromnicznej.

W Polsce święto to kończy okres śpiewania kolęd, prezentowania żłóbków i choinek. Natomiast liturgicznie, okres Bożego Narodzenia zamyka święto Chrztu Pańskiego, które w tym roku obchodziliśmy 12 stycznia.

Czym jest Ofiarowanie Pańskie?

Jest to dzień, którego obchody mają upamiętniać ofiarowanie Jezusa w świątyni przez Maryję i Józefa czterdzieści dni po Jego narodzeniu. Tradycja ta powstała w nawiązaniu do biblijnej plagi egipskiej, zesłanej przez Boga, kiedy ocaleni zostali tylko pierwotni synowie żydowscy. Wierzono, że fakt ten oznacza ich przynależność do Stwórcy, stąd przynoszono dzieci do świątyni i składano na ręce kapłana. Następnie należało wykupić niemowlę za symboliczną kwotę. Z tym obrzędem łączyła się także ceremonia oczyszczenia matki dziecka. Kobieta była zobowiązana złożyć ofiarę z baranka, zaś w przypadku ubóstwa - z dwóch synogarlic lub gołębi.

Maryja wypełnia prawo starotestamentalne i ofiaruje Syna Bożego Bogu. Małeńki Chrystus, przyniesiony do świątyni, spotyka się z ludem Bożym w osobach Symeona i Anny, którzy oczekiwali swojego Zbawiciela. Prowadzeni i oświeceni przez Ducha Świętego, rozpoznali Go w Chrystusie i wyznali w Niego wiarę. To spotkanie miało znaczenie uniwersalne: było spotkaniem ludzkości i Pana w Jego - Boga świątyni.

Nową świątynią dzisiaj jest Kościół, w którym możemy spotkać Jezusa i - jak Symeon - przyjąć Go do serca. W Kościele tym przyjmujemy słowo Pana, będące światłem na naszej ścieżce życia oraz Jego Ciało - moc i pożywienie nasze.

Gromniczny znak

W Polsce święto to ma charakter zdecydowanie maryjny, na co wskazuje też jego druga nazwa jako święta Matki Boskiej Gromnicznej. Obchodom towarzyszy ceremonia poświęcenia świec, przyniesionych przez wiernych. Ich płomień symbolizuje Jezusa Chrystusa. Jest to nawiązanie do postawy starca Symeona, który - jak podaje Ewangelia - wziął na ręce Jezusa i wypowiedział słowa: „Światłość na oświecenie pogan i na chwałę Izraela”.

Taka symboliczna świeca została zapalona dla każdego z nas już na Chrzcie św., kiedy to zostaliśmy włączeni w mistyczne Ciało Chrystusa, w Kościół święty

i otrzymaliśmy światło wiary. Jej światło ma towarzyszyć ważniejszym wydarzeniom w życiu każdego chrześcijanina, a zwłaszcza rozjaśniać agonie tych, którzy w ciągu roku opuszczają nasz świat, kierując się w stronę domu Ojca. Uważa się, że to właśnie Maryja sprowadziła to Światło na ziemię i ochrania nim wiernych. Stąd też zwyczaj stawiania świec gromnicznych w oknach w trakcie burzy. Świeca ma chronić przed piorunami, inaczej gromami, co jest powiązane z jej nazwą.

Z maryjnym świętem łączą się też przysłowia, wyrażające radość na nadchodzącą wiosnę, jak np. „Gromnica – zimy połowica”, „Na Gromniczną mróz – chowaj chłopie sanie, szykuj wóz”, czy „Na Gromniczną ciecze – to się zima wlecze”.

Światowy Dzień Życia Konsekrowanego

Światowy Dzień Życia Konsekrowanego to święto, które ustanowił papież Jan Paweł II w 1997 roku. Obchody przypadają 2 lutego, czyli właśnie w święto Ofiarowania Pańskiego. Celem tej inicjatywy jest uświadamianie ludzi Kościoła oraz wiernych na temat daru życia poświęconego Bogu.

W Kościele katolickim można wyróżnić kilka form życia konsekrowanego. Są to formy wspólnotowe, czyli zakony i zgromadzenia zakonne, stowarzyszenia życia apostołskiego i instytuty świeckie oraz formy indywidualne (dziewice, wdowy konsekrowane, pustelnicy). W Polsce żyje ok. 32 tys. ludzi prowadzących taki styl życia, na świecie liczba ta wynosi ok. 1 mln 40 tys. Stąd na łamach naszej gazety chcemy prezentować poszczególne zgromadzenia zakonne.

Warto wiedzieć, że życie siostr i braci zakonnych to nie tylko modlitwa. Wiele wspólnot prowadzi różnorodne działania charytatywne, wychowawcze, lecznicze czy wydawnicze. Pod ich opieką są m. in. przedszkola, licea, domy dziecka, stołówki dla biednych, domy opieki, „okna życia”, ośrodki terapii, stowarzyszenia sportowe i wiele innych. Życie konsekrowane nie oznacza też ignorowania technologii, gdyż zakonnicy są aktywni w mediach i Internecie: redagują strony internetowe, wydają czasopisma czy organizują różne wydarzenia kulturalne.

„Osoby te pokazują nam, że choć jesteśmy zanurzeni w doczesności, to celem naszego życia jest Królestwo Niebieskie” - napisał w specjalnym liście na ten dzień przewodniczący Komisji KEP ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołskiego bp Jacek Kiciński.

Edyta Tuczyńska

Psałterz

Stałym elementem Mszy św. jest odśpiewanie Psalmów. W 2003 roku w Wydawnictwie Pallottinum ukazał się przekład Psalmów, którego autorem jest Roman Brandstaetter. Jak pisze we wstępie do jego książki Ks. Jan Kanty Pytel, pod względem literackim psalmy są perłą literatury wszystkich czasów. Również pallotyń Józef Sadzik podkreśla ich niepowtarzalność, jedyność i uniwersalność. Wyraz psalm oznacza pieśń wykonywaną przy akompaniamencie instrumentu strunowego. U starożytnych Hebrajczyków psalmy powstawały jako pieśni przygodne, nucone przez lud. Rodziły się spontanicznie, nie powstawały na zamówienie społeczne. Księga Psalmów zawiera 150 utworów. Większości z nich autorem jest Dawid.

Święty Augustyn, geniusz przełomu IV i V wieku, po nawróceniu płakał na wspomnienie psalmów śpiewanych w mediolańskim kościele. Psalmi Dawida go urzekały: "Jakże do Ciebie wołałem, Boże mój, gdy czytałem psalmy Dawida, hymny wiary, pieśni pobożności. w których nie ma miejsca dla ducha pychy. Jakże do Ciebie wołałem psalmami i jak się od nich zapalałem miłością do Ciebie, jakże pragnąłem je na cały świat rozgłosić"....

Psalmi są rzeczywiście oddechem Izraela Obietnicy i Izraela Spełnienia. Są utworami ujętymi w piękną formę poetycką, wykonywanymi przy wtórze instrumentów.

W rankingu przekładów Psalmów, zawartych w Piśmie Świętym, bibliści polscy dwa uznali za najpiękniejsze - przekład Jakuba Wujka i Romana Brandstaettera. Brandstaetter w młodości śpiewał psalmy w synagodze w Tarnowie w ojczystej hebrajskiej mowie. Drugiej mowy ojczystej - polskiej - uczyła go matka na Biblii Jakuba Wujka. Brandstaetter był więc doskonale przygotowany do przekładu Psałterza z języka hebrajskiego na polski. Pod względem wierności z oryginałem hebrajskim i ścisłości teologicznej jego tłumaczenie przewyższyło wszystkich translatorów Psałterza, w tym Izaaka Cyłkowa, który w warszawskiej synagodze głosił kazania w pięknej polszczyźnie.

Psałterz jest streszczeniem całej Biblii i syntezą słowa Bożego adresowanego do człowieka. W Psałterzu wyróżnia się hymny na cześć Boga Stwórcy (Ps 8,29,103,104), Boga - króla (Ps 96, 99), Syjonu (Ps 46,122), modlitwy błagalne osobiste (Ps 6,42,43,51,130), zbiorowe (Ps 44,99), modlitwy uf-

ności (Ps 23,27,115,121,125), psalmy dziękczynne osobiste (Ps 34,107), i zbiorowe (Ps 124), psalmy królewskie (Ps 2,72,110), psalmy katechetyczne: historyczne (Ps 72) i mądrościowe (Ps 73), oraz psalmy liturgiczne (Ps 15,24,95). Psałterz zawiera również tzw. psalmy złorzeczące - gniewne (Ps 3,21,58,59,109,137, 141). Psalmi te zawierają "mądrość gniewu jako reakcję na zło świata. Psalmi gniewne to nienasycenie sprawiedliwości" (pisała Anna Kamieńska).

Przekład dokonany przez Brandstaettera jest poruszająco piękny. Chociaż jest wierny oryginałowi, zachwyca artyzmem słowa i głęboką, przemyślaną znajomością "duszy" Izraela i teologii przymierza. Sięgajmy do tego Psałterza. Kto czyta i śpiewa psalmy, jest naśladowcą Chrystusa, któremu św. Hieronim nadawał i nadaje tytuł "CantatorPsalmorum" - "Śpiewak psalmów".

Na podstawie "Psałterza" opracowała
Ewa Wika w służbie Maryi

ARABSKA MADONNA Sen Dzieciątka na pustyni

W zbiorach Muzeum Diecezjalnego w Płocku znajduje się oryginał obrazu pędzla francuskiego artysty Alberta Luisa Aubera znany jako *Arabska Madonnanacy Matka BoskaArabska*, wreszcie *Sen Dzieciątka na pustyni*. Obraz wyszedł spod pędzla w 1898 r., po odbyciu przez malarza licznych podróży na Bliski Wschód.

Poniżej cytat z jednego z opisów obrazu.
Na obrazie Matka Boża czuwa nad snem Dzieciątka, leżącego w Jej cieniu na prowizorycznym posłaniu – gdzieś na pustyni. Scenę można uznać za odpoczynek Świętej Rodziny podczas ucieczki do Egiptu. Maryję malarz ukazał w arabskim, a nawet beduińskim stroju: ciemnym płaszczu i błękitnym turbanie.

Przykłęka nad leżącym na wznak na ziemi Dzieciątkiem Jezus, osłaniając Go przed palącym słońcem pustyni. Chłopczyk śpi owinięty w prześcieradło, z rozłożonymi rękami, przez co ułożenie Jego delikatnego ciała przypomina krzyż.

Gdyby nie delikatna aureola nad główką niemowlęcia, moglibyśmy mieć wątpliwości, czy patrzymy na Madonnę z Dzieciątkiem, czy też jesteśmy świadkami sceny z życia Tuaregów/lud berberyjski zamieszkujący obszary Sahary, głównie w Algierii, Libii, Mali, Nigerze i Burkina Faso/.

cd. str. 4

MYŚL TYGODNIA

Bóg jest prawdą. I kto szuka prawdy, ten szuka Boga, choćby o tym nie wiedział.
św. Edyta Stein.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE W NIEDZIELA ZWYKŁA 09. 02. 2025 R.

Dzisiaj zbiórka ofiar do skarbon na potrzeby klasztorów klauzurowych.

W poniedziałek o godz. 18.30 w kościele katecheza dla rodziców i chrzestnych, którzy chcą ochrzcić swoje dzieci w lutym. Przypominamy, że sakramentu chrztu św. w naszej parafii udzielamy w II i IV niedzielę miesiąca na Mszy św. o godz. 12.30.

Także w poniedziałek o godz. 18.30 w Sali Domu Parafialnego katecheza dla rodziców dzieci I Komunijnym.

Również w poniedziałek o godz. 18.30 zapraszamy wszystkich chętnych do posprzątania w kościele wystroju świątecznego.

Różańcowe Jerycho Miasta Poznania w Sanktuarium Matki Bożej w Cudy Wielmożnej od 2 do 9 lutego. Program wywieszony w gablocie. Udział naszej parafii 4 lutego o godz. 20.00. Serdecznie zapraszamy.

Krąg Biblijny wyjątkowo w najbliższą środę o godz. 18.45. Zapraszamy wszystkich chętnych.

W czwartek o godz. 18.30 spotkanie szafarzy i grupy liturgicznej.

W tym tygodniu przypada I czwartek i piątek miesiąca. Spowiedź w piątek rano przed Mszą św. i popołudniu od godz. 16.00 do 18.00. Komunia udzielana co pół godziny. Odwiedziny chorych 7 i 8 lutego.

W najbliższą sobotę 8 lutego o godz. 10.00 w Sali Domu Parafialnego odbędzie się pierwsze spotkanie duszpasterstwa małżeństw. Będzie ono miało charakter modlitwy, formacji i wzajemnej relacji. W czasie spotkania będzie zapewniona opieka dla dzieci. Zachęcamy, aby przynieść ze sobą dużo radości, uśmiechu i coś do kawy na wspólny stół.

W minionym tygodniu zmarł nasz parafianin śp. Tadeusz Janiszewski z ul. Egenstroma. Polećmy zmarłego Bożemu miłosierdziu – Dobry Jezu a nasz Panie ...

10 grudnia 2021r. w Bahrajnie, muzułmańskim kraju w Zatoce Perskiej, odbyło się poświęcenie nowej katedry – Katedry Matki Bożej Arabskiej, przez Kardynała Luisa Antonio Tagle, prefekta watykańskiej Kongregacji Ewangelizacji Narodów.

To katedra Wikariatu apostołskiego, a więc także przeznaczona dla innych wyznań chrześcijańskich/ obecne są tu obrządku: łaciński, syromalabarski, syromalankarski, maronicki i koptyjski/ Arabii Północnej, który obejmuje Bahrajn, Kuwejt, Katar i formalnie Arabię Saudyjską.

Katedra zlokalizowana jest w Awali, ok. 20 km od Manamy stolicy Bahrajnu.

Warty odnotowania jest fakt, iż jednym z głównych sponsorów projektu był król Bahrajnu Hamad Bin Isa bin Salman Al Khali-fa.

Jest zbudowana w kształcie, który przypomina namiot, w którym Mojżesz spotykał się ze swym ludem, a jej centralnym punktem jest figura Matki Bożej Arabskiej.

Tytuł Matki Bożej Arabskiej został oficjalnie zatwierdzony

w 1948r., gdy 8 grudnia została poświęcona na Jej cześć mała kaplica w Ahmadi w Kuwejcie.

W 1957 r. Pius XII wydał dekret ogłaszający Matkę Bożą Arabską główną patronką terytorium i Wikariatu Apostołskiego Kuwejtu. W 2011 roku Watykan oficjalnie ogłosił Matkę Boską Arabską patronką wikariatów Kuwejtu i Arabii.

Nie sposób przy tym tekście nie wspomnieć, skoro poruszamy się wśród muzułmańskich krajów, o Marii w islamie. Otóż Maria obok Fatimy, córki Mahometa, Asiji żony faraona oraz Chadidży pierwszej żony Mahometa to jedna z najbardziej szanowanych kobiet w islamie. Jest jedyną kobietą wymienioną z imienia w Koranie. Jej imię tłumaczy się jako oddająca cześć Bogu. Islam potwierdza dziewicze poczęcie Jezusa, nazywając Maryję Marjam al-Azra, czyli Marię Dziewicę.

Teresa Majtas-Przybecka

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU

www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110

REDAKCJA: **Naczelny:** ks. Bartosz Rojna; **Zastępca naczelnego:** Martyna Rajch; **Redakcja:** Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, **Współpraca:** ks. kan. Tomasz Morasz, **Adres redakcji:** ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,

e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com. Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.

Pieniądże z ofiar za gazetkę są przeznaczane na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.